

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419201916
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8419201916.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtňa 48, Bratislava, proti žalovanému: U. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, XXX XX C., o zaplatenie 1.180,32 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 10Csp/144/2019 - 82 zo dňa 07.02.2020 takto

rozhodol:

Nepriberá do konania osobitný subjekt Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962.

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku III. o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o zaplatenie sumy 36,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 02.12.2016 do zaplatenia. Ďalším výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa pôvodný žalobca VÚB, a. s., domáhal zaviazať žalovaného zaplatiť mu sumu 1.180,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 02.12.2016 do zaplatenia a žiadal priznať náhradu trov konania. Nárok odvodzoval od Zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXXX/XXXXXXXXXX zo dňa 14.08.2015, ktorou žalovanému poskytol pôžičku vo výške 1.212,98 eur na kúpu spotrebného tovaru. Žalovaný pôžičku mal vrátiť v 47 mesačných splátkach po 40,14 eur, celkom sumu vo výške 1.886,58 eur, z čoho uhradil iba 371,12 eur. Keďže žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátok, po upozornení listom zo dňa 28.09.2016, listom zo dňa 26.11.2016 úver ku dňu 19.11.2016 zosplatnil. V priebehu konania pôvodný žalobca postúpil svoju pohľadávku na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., o čom súd prvej inštancie rozhodol uznesením č. k. 10Csp/144/2019 - 66 zo dňa 13.01.2020, ktorým pripustil, aby do konania vstúpil na miesto pôvodného žalobcu spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. Žalovaný sa k veci vyjadril tak, že nemá z čoho takú sumu zaplatiť, lebo má príjem mesačne 100 eur, z čoho 60 eur dáva na lieky, keďže je chorý. K veci samej nič uviesť nevedel.

3. Prvoinstančný súd citujúc ust. § 145 a § 146 ods. 1 CSP konanie o zaplatenie sumy 36,28 eur s príslušenstvom z dôvodu späťvzatia žaloby v uvedenej časti pred pojednávaním zastavil.

4. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie v bode I., ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 36,28 eur s príslušenstvom zastavené, nebolo odvolaním napadnuté, preto v zmysle § 367 ods. 2 CSP rozsudok v uvedenom výroku nadobudol právoplatnosť.

5. Súd prvej inštancie vo vzťahu k zostavujúcemu predmetu konania citoval ust. § 1 ods. 2 a 8; § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; § 53 ods. 9; § 54 ods. 1 a 2; § 54a; § 100 ods. 1 a 2; § 101; § 103; § 565., 879v Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len OZ a po vykonanom dokazovaní zistil, že obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s. a žalovaný dňa 14.08.2015 uzavreli písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“, predmetom ktorej bolo poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru žalovanému vo výške 1.212,98 eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru žalovaným s tým, že celá kúpna cena vo výške 1.212,98 eur mala byť uhradená prostredníctvom tohto úveru. Žalovaný mal úver podľa zmluvy splatiť 47 mesačnými splátkami vo výške po 40,14 eur, pričom v zmluve je uvedené, že celková suma je 1.886,58 eur, celkové náklady spotrebiteľa že sú 673,60 eur a pri údají o termíne konečnej splatnosti je uvedené 07/2019. V zmluve je uvedené, že RPMN je 26,99 % a priemerná hodnota RPMN 37,67 %. Tiež je tam údaj o výške úrokovej sadzby - 26,99 %. Ako spôsob úhrady splátok je v zmluve uvedené splácanie poštovou poukážkou. V zmysle čl. 9 bodu 9.2 Zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy spoločnosť je oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania splátok pôžičky žiadať od klienta zaplatenie celej pohľadávky spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť pôžičky), ak je klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace a to za podmienok ustanovených v § 53 ods.9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

6. Z prehľadu splátok a úhrad k úverovej zmluve č. 21030834 zistil, že žalovaný uhradil splátky takto: dňa 22.09.2015 sumu 40,14 eur, dňa 23.10.2015 sumu 40,14 eur, dňa 23.11.2015 sumu 40,14 eur, dňa 29.12.2015 sumu 40,14 eur, dňa 21.01.2016 sumu 40,14 eur, dňa 22.02.2016 sumu 40,14 eur, dňa 20.04.2016 sumu 40,14 eur a dňa 23.05.2016 sumu 40,14 eur, ďalej až do dňa 19.11.2016 kedy je tam zaznamenané zosplatenie úveru nehradil nič. Za obdobie od 20.09.2015 do 20.10.2016 mu teda právny predchodca žalobcu predpísal 14 splátok po 40,14 eur v sume spolu 561,96 eur. Žalovaný v tomto období zaplatil 8 splátok po 40,14 eur, spolu teda 321,12 eur. K zosplateniu spotrebiteľského úveru pristúpil právny predchodca žalobcu podľa tohto prehľadu dňa 19.11.2016 pred splatnosťou splátky splatnej 20.11.2016. Po zosplatení žalovaný uhradil v období od 19.01.2017 do 22.05.2017 päť splátok po 10 eur, celkom zaplatil sumu 371,12 eur, z toho sumu 321,12 eur pred predčasným zosplatením úveru a sumu 50 eur po jeho predčasnom zosplatení.

7. Listom označeným ako „predžalobná upomienka“ zo dňa 28.09.2016 pôvodný veriteľ žalovanému oznámil, že na zmluve číslo 21030834 eviduje nedoplatok na splátkach v celkovej výške 200,70 eur, ktorý žiada bezodkladne uhradiť s tým, že ak do 05.11.2016 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 07/2016, bude oprávnený úver zosplatiť. Podľa doručky na rube čl.13 spisu predžalobná upomienka bola žalovanému doručená dňa 05.10.2016. Listom označeným ako Oznamenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.11.2016 pôvodný veriteľ žalovanému oznámil, že nakoľko neuhradil dlžné splátky v lehote stanovenej v Predžalobnej upomienke riadne a včas, jeho dlh z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXX sa stal splatným v celom rozsahu naraz s tým, že dlžná suma predstavuje 1.224,96 eur.

8. Prvoinštančný súd považoval za nesporné to, že dňa 14.08.2015 žalovaný uzavrel s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o spotrebiteľskom úvere a tento úver aj čerpal, čo žalovaný nespochybňoval.

9. Z článku 9 bodu 9.2 zmluvy vyplynulo žalobcovi (resp. jeho právnenmu predchodcovi) právo žiadať od žalovaného ako klienta zaplatenie celej pohľadávky, ktorá sa stane okamžite splatnou, ak je klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace, a to za podmienok uvedených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

10. Na výzvu súdu prvej inštancie žalobca v podaní doručenom dňa 05.02.2020 tvrdil, že nakoľko žalovaný do podania žaloby uhradil celkom 371,12 eur, tak potom platí, že uhradil celkom 9 splátok po 40,14 eur a časť desiatej splátky splatnej v mesiaci jún 2016 vo výške 9,86 eur. K zosplateniu úveru, podľa tvrdenia žalobcu v tomto vyjadrení, došlo pre nezaplatenie splátky splatnej v mesiaci júl 2016 a preto premlčacia doba pre celý dlh plynula až od 21.07.2016. S uvedenými tvrdeniami žalobcu sa

prvoinštančný súd nestotožnil, nakoľko nemali oporu v ním samých predložených listinných dôkazoch - prehľade splátok a úhrad, predžalobnej upomienke a oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Nemali dokonca oporu ani v tvrdeniach žalobcu (pôvodného žalobcu) v samotnej žalobe. Ak žalobca tvrdil, že splátkou rozhodnou tu pre posúdenie plynutia premlčacej doby celého dlhu v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka bola až splátka splatná dňa 20.07.2016, a že práve pre jej nesplnenie stal sa zročným celý dlh, bol povinný toto svoje tvrdenie preukázať, čo sa nestalo. Žalobca v tejto časti neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie tvrdenie žalobcu o tom, že onou nesplnenou splátkou, pre ktorú sa stal zročným celý dlh a deň zročnosti ktorej bol tak v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka rozhodujúci pre posúdenie plynutia premlčacej doby pre celý dlh bola splátka splatná v júli 2016 (konkrétne dňa 20.07.2016) považoval za nepreukázané. Keďže nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že celý dlh sa stal zročným pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.07.2016, tak potom súd vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženého prehľadu splátok a úhrad, predžalobnej upomienky a oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru za splátku, od zročnosti ktorej bolo treba v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka počítať začiatok plynutia premlčacej doby, považoval prvú neuhradenú splátku, teda splátku splatnú v máji 2016 (konkrétne dňa 20.05.2016) a preto žalobu, súdu doručenú až dňa 27.06.2019, považoval za podanú po uplynutí premlčacej doby.

11. Prvoinštančný súd vychádzajúc z obsahu zmluvy zo dňa 14.08.2015 skonštatoval, že žalovaný mal prvú splátku zaplatiť dňa 20.09.2015 a ďalšie potom vždy k 20. dňu toho - ktorého ďalšieho mesiaca až do júla 2019. Do dňa 19.11.2016, kedy došlo k predčasnemu zosplateniu úveru žalovaný zaplatil 8 splátok po 40,14 eur, čím uhradil splátky splatné od 20.09.2015 do 20.04.2016 (8 splátok splatných dňa 20.09.2015, dňa 20.10.2015, dňa 20.11.2015, dňa 20.12.2015, dňa 20.01.2016, dňa 20.02.2016, dňa 20.03.2016 a dňa 20.04.2016). Preto ako nepravdivé a odporujúce predloženým dôkazom je tvrdenie žalobcu, že premlčaná môže byť maximálne časť splátky za mesiac jún 2016, lebo predošlých deväť splátok žalovaný uhradil. Žalovaný do predčasného zosplatenia úveru neuhradil 9 splátok, uhradil len 8 splátok, keďže sumu 50 eur uhradil až po predčasnom zosplatení úveru, teda potom, čo stratil výhodu splátok a teda touto sumou realizoval už čiastočnú úhradu svojho v celom rozsahu zročného dlhu. Preto nie je možné účelovo splátky 5 x 10 eur hradené žalovaným až po strate výhody splátok považovať za úhradu splátok splatných pred stratou výhody splátok len preto, že je to pre žalobcu z pohľadu posúdenia premlčania výhodnejšie. Už len z toho dôvodu nemôže obstáť tvrdenie žalobcu, že premlčaná je len časť splátky za jún 2016, lebo aj pri posúdení premlčania jednotlivých samostatných splátok odo dňa ich zročnosti by premlčanou bola celá splátka splatná dňa 20.05.2016 a dňa 20.06.2016 (t.j. suma 80,28 eur) a nie len suma 30,28 eur čo tvrdil žalobca. Vzhľadom na § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka súd preto považoval za premlčané celé žalobou uplatnené právo žalobcu.

12. Z prehľadu splátok a úhrad predložených žalobcom bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania so splátkou splatnou 20.05.2016 a rovnako tak aj s nasledujúcimi splátkami splatnými 20.06.2016, 20.07.2016, 20.08.2016 a 20.09.2016. Žalovanému bola dňa 28.09.2016 právnym predchodcom žalobcu zasielaná výzva - predžalobná upomienka na zaplatenie splátok vo výške 200,70 eur. Suma 200,70 eur zodpovedá piatim nezaplateným splátkam (5x 40,14 eur sa rovná 200,70 eur), teda práve splátkam splatným dňa 20.05.2016, dňa 20.06.2016, dňa 20.07.2016, dňa 20.08.2016 a dňa 20.09.2016. V predžalobnej upomienke je uvedené, že ak do 05.11.2016 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 07/2016, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Avšak pre posúdenie, nesplnenie ktorej splátky bolo skutočne dôvodom využitia práva veriteľa požadovať predčasné splatenie úveru rozhodujúci je obsah oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z ktorého ale vôbec nevyplýva, že k zosplateniu dochádza práve kvôli nezaplateniu splátky splatnej až v júli 2016. Je tam totiž uvedené, cit.: "nakoľko ste dlžné splátky v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke riadne a včas neuhradili, týmto Vám oznamujeme, že Váš dlh z úverovej zmluvy č.XXXXXXXX sa stal splatným v celom rozsahu naraz."

13. V ďalšom súd prvej inštancie správne konštatoval, že predčasné zosplatiť úver nie je povinnosťou, ale právom veriteľa. Ak by sa však toto právo rozhodol uplatniť (za splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka) nie už v súvislosti s prvou omeškanou splátkou, ale až v súvislosti s niektorou ďalšou, či ďalšími (keďže žalobca tu pri preukázanom omeškaní žalovaného už so splátkou splatnou v máji a júni 2016 tvrdí, že rozhodol sa veriteľ predčasne zosplatiť úver až pre nezaplatenie splátky splatnej v júli 2016), potom by to musel jednoznačne preukázať, čo sa tu nestalo. Ak v predžalobnej upomienke upomínal veriteľ žalovaného k plneniu piatich splátok (vo výške 200,70 eur splatných od mája do septembra 2016) a v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru

výslovne uviedol, že práve nesplnenie dlžných splátok (t.j. použité množné číslo) v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke je dôvodom splatnosti celého dlhu, potom nie je preukázané tvrdenie žalobcu, že až júlová splátka bola dôvodom zosplatnenia celého dlhu a preto súd vychádzal zo zročnosti prvej neuhradenej splátky uvedenej v predžalobnej upomienke a v oznámení o zosplatnení úveru, ktorou tu bola splátka splatná dňa 20.05.2016. Na podporu svojho záveru poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.22Co/161/2018 zo dňa 26.03.2019.

14. Prvoinštančný súd vychádzal z toho, že neuvedenie konkrétnej splátky nemá za následok neplatnosť zosplatnenia, keďže inak podmienky podľa § 53 ods.9 a § 565 Občianskeho zákonníka boli splnené, ale má za následok, že súd musel vychádzať z toho, kedy sa toto právo mohlo vykonať prvý raz (viď § 101 Občianskeho zákonníka). Keďže tu právny úkon, ktorým došlo k zosplatneniu celého dlhu, neobsahuje identifikáciu konkrétnej jednej nezaplatenej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, ale uvádza, že dôvodom zosplatnenia je neuhradenie dlžných splátok v zmysle predžalobnej upomienky, ktorá vyzývala žalovaného na plnenie až piatich dlžných splátok (prvou bola splátka splatná v máji 2016), potom súd mal za nepreukázané tvrdenie žalobcu, že k zosplatneniu došlo až pre júlovú splátku.

15. V ďalšom poukázal na to, že v žalobe žalobca sám výslovne uviedol, že v predžalobnej upomienke upozornil žalovaného, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, bude oprávnený úver zosplatniť. Najstaršou omeškanou splátkou v tom čase bola práve splátka splatná v máji 2016 a nie splátka splatná v júli 2016. V žalobe súčasne žalobca uviedol, že k zosplatneniu došlo vo vzťahu k splátke splatnej bezprostredne pred zosplatnením, ktorou opäť nie je splátka splatná v júli 2016, ale až v októbri 2016. Ak sa má predísť stavu, že žalobca by si až v súdnom konaní účelovo identifikoval a prispôboval splátku, nesplnenie ktorej bolo dôvodom zročnosti celého dlhu, a ktorá teda v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka je relevantná pre plynutie premlčacej doby celého dlhu, potom treba vychádzať z toho, či žalobca preukázal, že v právnom úkone - zosplatnení identifikoval ako nesplnenú práve takú splátku ktorú tvrdí (tu júlovú), a keďže tu samotné oznámenie o zosplatnení nehovorí nič o júlovej splátke, ale hovorí o dlžných splátkach podľa predžalobnej upomienky, kde sa uvádzalo päť splátok počnúc splátkou splatnou v máji 2016, potom súd za splátku zročnosť ktorej je relevantná pre plynutie premlčacej doby v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka považoval splátku splatnú dňa 20.05.2016. Poukázal tiež na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 13.09.2018 sp. zn.16Co/95/2018, podporujúci jeho názor.

16. Mal tiež za to, že v posudzovanom prípade došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru dňom 19.11.2016, o čom bol žalovaný informovaný listovou zásielkou z 26.11.2016, čo malo vplyv aj na ustálenie počiatku plynutia premlčania uplatneného nároku. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nemu je úpravou špeciálnou (lex specialis), ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť. Prednosť má teda právna úprava zakotvená v druhej vete §-u 103 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej je počiatok plynutia premlčacej doby viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatnenie celého dlhu vyvolala. Aplikácia § 101 Občianskeho zákonníka bude potom vo vzťahu k druhej vete § 103 Občianskeho zákonníka namieste, len pokiaľ sa jedná o dĺžku premlčacej doby (3 roky), nakoľko ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka inú úpravu ohľadne dĺžky premlčacej doby neustanovuje (rovnako závery občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici konaného dňa 20.03.2019). V zmysle § 103 druhej vety OZ ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Citované ustanovenie neviaže začiatok premlčacej doby na dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu, ani na prípadný neskorší dátum uvedený veriteľom v listine, ktorou dlh predčasne zosplatnil (lehota na splnenie celého predčasne zosplatneného dlhu), ale na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplnenie sa stal zročným celý dlh. V prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 OZ povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatnenie (§ 565 OZ) ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, to však nič nemení na tom, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky (§ 103 druhá veta OZ), v danom prípade splátky splatnej dňa 20.05.2016. Súd teda vyslovil názor, že v danom prípade premlčacia doba začala plynúť odo dňa splatnosti splátky splatnej dňa 20.05.2016. Posudzovanie premlčania už pre žalobcu nie je novým a prekvapivým, lebo v iných sporoch, napr. rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.03.2019 pod sp. zn. 22Co/161/2018,

bola odmietnutá argumentácia žalobcu o začiatku plynutia premlčania. Obdobne jeho argumentáciu odmietol aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 16Co/95/2018.

17. Prvoinštančný súd aj z formulovania predžalobnej upomienky v spojení s úkonom zosplatnenia uzavrel, že veriteľ pristúpil k zosplatneniu preto, že dlžník sa dostal do omeškania už so splátkou splatnou v mesiaci máj 2016 po viac ako 3 mesiace a že dlžníka na možnosť zosplatnenia výslovne upozornil vo vzťahu k piatim splátkam, pričom prvou z nich bola práve táto splátka. Preto je zrejmé, že s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka premlčacia doba začala plynúť odo dňa zročnosti splátky za mesiac máj 2016, teda uplynula v máji 2019, zatiaľ čo žaloba bola podaná až dňa 27.06.2019, teda až po jej uplynutí.

18. V súvislosti so záverom, že trojročnú premlčaciu dobu je potrebné počítat už od zročnosti tejto prvej nezaplatenej splátky a že účelom ustanovenia § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka je, aby veriteľ pri omeškaní dlžníka nebol pasívny a aby včas využil svoje právo na zosplatnenie úveru, súd dal do pozornosti žalobcu tiež napr. jeho samého sa týkajúce právoplatné rozsudky Okresného súdu Prešov sp.zn. 11Csp/101/2019 alebo sp. zn. 32Csp/137/2019. Aj daný súd v uvedených rozhodnutiach formuloval jasný názor, že malo by ísť o prvú omeškanú splátku, ktorá nebola uhradená, čo je logický dôsledok zásady upravenej v § 101 Občianskeho zákonníka spočívajúcej v tom, že relevantné je posúdenie toho, kedy sa právo mohlo vykonať prvýkrát. Zákonodarcu totiž jasne v § 103 vete druhej Občianskeho zákonníka uviedol, odkedy plynie premlčacia doba pri zosplatnení úveru, t.j. odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Účelom tohto ustanovenia je, aby veriteľ pri omeškaní dlžníka nebol pasívny a aby včas využil svoje právo na zosplatnenie úveru. Tento názor podporil aj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.04.2019, sp. zn. 2Co/148/2018, aj rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 9Co/288/2016 a ďalšie rozhodnutia Krajských súdov v Banskej Bystrici, Trnave, Žiline, ktoré konkretizovali so záverom, že zákon viaže začiatok premlčacej doby na dátum zročnosti tej nesplnenej splátky, pre ktorej nesplatenie sa stal zročným celý dlh.

19. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že veriteľ mal dostatok času uplatniť svoj nárok na plnenie celého predčasne zosplatneného dlhu na súde. V danom prípade žalobca nepreukázal svoje tvrdenie vo vzťahu k premlčaniu, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo pre nezaplatenie splátky splatnej 20.07.2016, súd preto vychádzal z dátumu zročnosti prvej nesplnenej splátky, pre ktorú mohol byť úver predčasne zosplatnený (20.05.2016) a preto je nárok premlčaný a takýto nárok v zmysle § 54a OZ nie je možné vymáhať, a tak súdu nezostávalo nič iné ako žalobu veriteľa, ktorou sa domáhal premlčaného práva, zamietnuť. Pôvodný žalobca totiž doručil na súd žalobu až dňa 27.06.2019, preto konštatoval, že v danom prípade žalobca v konaní uplatňuje premlčané právo, ktorého vymáhaniu bráni § 54a Občianskeho zákonníka a v súdnom konaní ho tak nemožno priznať.

20. Z vyššie uvedených dôvodov bola žaloba, po čiastočnom späťvzátí v celom zvyšku, súdom prvej inštancie zamietnutá pre premlčanie uplatneného nároku, a preto bolo by nadbytočné ďalej sa podrobne zaoberať ostatnými aspektmi nároku, ktorý bol v konaní žalobcom uplatnený.

21. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP. Výsledok konania je taký že žaloba bola žalobcom v časti o zaplatenie sumy 36,28 eur s príslušným úrokom z omeškania vzatá späť a tu konanie zastavené procesným zavinením žalobcu, teda platí, že v uvedenom rozsahu nemal vo veci úspech. Neúspešný bol aj vo zvyšnej časti, kde bola žaloba zamietnutá. Žalobca teda síce návrh na priznanie mu náhrady trov konania podal, vo veci však bol neúspešný, nárok na ich náhradu mu preto vôbec nevznikol. Nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanému. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, na pojednávaní výslovne uviedol, že nárok na ich náhradu neuplatňuje, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať, ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

22. Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výroku II., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výroku III. o náhrade trov konania, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP a navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalovaného zaviazat zaplatiť žalobcovi sumu 1.144,04 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 02.12.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu nárok na náhradu trov právneho zastúpenia podľa pomeru v spore. Vyslovil svoj nesúhlas s tým, ako súd prvej inštancie vyhodnotil jeho nárok ako premlčaný v trojročnej premlčacej dobe, keď na premlčanie aplikoval § 103

druhá veta OZ, od splátky splatnej 20.05.2016, t. j. prvej riadne a včas neuhradenej splátky úveru. Uviedol, že z dôvodu porušenia platobnej disciplíny jeho právny predchodca predžalobnou upomienkou zo dňa 28.09.2016 upozornil žalovaného na omeškanie so splácaním úverových splátok. Zároveň bol žalovaný upozornený, že ak nezaplatí úverovú splátku splatnú v mesiaci 7/2016, vzniká mu právo na zosplatenie úveru. Žalovaný dlžné splátky neuhradil, preto dňa 19.11.2016 došlo k predčasnému zosplateniu, a to pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.07.2016, ktorá založila právo jeho právneho predchodcu na predčasné zosplatenie úveru. Premlčacia doba tak začala plynúť podľa § 103 druhá veta OZ od splatnosti splátky splatnej dňa 20.07.2016, pre ktorej nezaplatenie sa celý dlh stal splatným. Ak súd prvej inštancie počítal premlčanie od splatnosti prvej omeškanej splátky, t. j. odo dňa 20.05.2016, nesprávne aplikoval § 103 OZ. Nárok na zaplatenie splátky splatnej 20.05.2016 odpadol, nakoľko ju žalovaný zaplatil, preto aj z toho dôvodu je ustálenie počiatku premlčania od tejto zaniknutej splátky súdom prvej inštancie nesprávne. Spor bol začatý 27.06.2019, t. j. pred uplynutím 3-ročnej premlčacej doby v zmysle § 101 OZ. Nárok je uplatnený pre nezaplatenie splátok splatných v dňoch 20.10.2016, 20.09.2016, 20.08.2016 a 20.07.2016 v sume po 40,14 eur, preto nie je premlčaný. Navrhoval zmeniť rozsudok, priznať mu nárok vo výške 1.144,04 eur s príslušenstvom, ako aj náhradu trov konania v plnom rozsahu.

23. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

24. V priebehu odvolacieho konania, a to podaním zo dňa 06.04.2020, ktoré bolo súdu doručené 15.04.2020, Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, navrhlo pribrať ho do konania na strane žalovaného, a to s poukazom na § 95 ods. 1, § 157 ods. 2 CSP, tiež s poukazom na článok 6 ods. 1 a 2 Základných princípov CSP. Zároveň požiadalo súd o zaslanie výzvy žalovanému s povinnosťou v lehote 10 dní sa vyjadriť, či súhlasí s jeho vstupom na jeho strane do konania a v prípade, že sa nevyjadrí, predpokladať, že proti jeho vstupu nemá námietky.

25. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 03.12.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

26. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

27. Keďže odvolanie nebolo podané proti prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 36,28 eur s príslušenstvom zastavené pre späťvzatie žaloby, tento výrok v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP nadobudol právoplatnosť. V ďalšom preto odvolací súd posúdil oprávnenosť odvolania proti II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, t. j. výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výroku o trovách konania.

28. Odvolací súd k zamietavej časti žaloby vyjadrenej vo výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie uvádza, že uvedený súd správne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správne právne závery. Odvolací súd si preto osvojuje odôvodnenie napadnutého rozsudku v uvedenej časti, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a s ktorým sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Len na zdôraznenie správnosti rozsudku v uvedenej časti a k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

29. Aj odvolací súd je toho názoru, že nárok žalobcu vo výške 1.144,04 eur je nárokom premlčaným v zmysle ust. § 100 ods. 1, 2, § 101 a § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka. Tak, ako správne uvádza súd prvej inštancie, právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplateniu úveru poskytnutého

žalovanému na základe úverovej zmluvy zo dňa 14.08.2015. Z listín predložených žalobcom nevyplýva, aby k zosplatneniu úveru došlo pre inú splátku, ako splátku splatnú v mesiaci máj 2016. Uvedené je možné vyvodiť aj z predžalobnej upomienky zo dňa 28.09.2016, v ktorej sa uvádza, že dlh na splátkach je vo výške 200,70 eur, čo predstavuje 5 splátok po 40,14 eur, teda splátok splatných v mesiaci september, august, júl, jún a máj 2016. Ani z listiny označenej ako oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.11.2016 nevyplýva, aby k zosplatneniu došlo pre splátku nezaplatenú v mesiaci júl 2016. Ak teda v konaní nebolo preukázané, pre ktorú konkrétnu splátku došlo k zosplatneniu úveru, bolo správne, keď súd prvej inštancie pri počítaní plynutia premlčacej doby vychádzal z prvej nezaplatenej splátky, t. j. splátky za mesiac máj 2016. Správne preto vyhodnotil, že nárok žalobcu bol premlčaný k mesiacu máj 2019 a žaloba bola podaná až 27.06.2019, teda po uplynutí premlčacej doby. S poukazom na ust. § 54a Občianskeho zákonníka v znení z. č. 343/2018 Z. z., ktorým sa doplnil zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, účinné od 05.12.2018, nie je totiž možné priznať premlčané právo vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy.

30. Odvolací súd ešte uvádza, že ak odvolateľ pripojil k odvolaniu rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/217/2018, ktorým bolo vyhodnotenie premlčanie inak, rozhodovacia prax tunajšieho súdu, ako aj ďalších súdov, ktorých rozhodnutia špecifikoval už súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, je súladná s názorom, z ktorého vychádzal aj súd prvej inštancie v prejednávanej veci.

31. K ďalšej odvolacej námietke týkajúcej sa tvrdenia, že žalovaný splátku splatnú 20.05.2016 zaplatil, preto nesprávne aj z toho dôvodu bol počítaný počiatok premlčania od tejto zaniknutej splátky, odvolací súd uvádza, že aj keď bola žalovaným uhradená suma vo výške tejto splátky, ale až po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, nemohla byť započítaná iba na nezaplatenú splátku za mesiac máj 2016, ale bola úhradou už celého dlhu vypočítaného po predčasnom zosplatnení úveru tak, ako to správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie. Túto odvolaciu námietku preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

32. Je nutné ešte uviesť, že predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej úverovej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že po zosplatnení veriteľ už nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičaná sumu v splátkach, ale naraz. Po mimoriadnom zosplatnení úveru veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru. V danom prípade teda veriteľ svojim právnym úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov a dlžník už nemá právo vrátiť poskytnuté finančné prostriedky v splátkach. Spotrebiteľ tak už nemá právny titul mať u seba peňažné prostriedky a tieto užívať.

33. Keďže odvolateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t. j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na preukázaný skutkový stav.

34. Odvolací súd má preto za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. V priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel taký relevantný argument, teda taký argument, majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol spôsobilý priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

35. Možno konštatovať, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi ešte neznamená, že došlo k

porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie. Prvoinštančný súd postupoval v súlade so záväznými právnymi predpismi a majú na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

36. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (viď napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť žiadne nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

37. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92 Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé zmeniť rozsudok v napadnutej časti.

38. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie čo do výroku II a výroku III. ako vecne správne potvrdil, lebo aj výrok o trovách konania bol súdom prvej inštancie správny.

39. Keďže po rozhodnutí súdu prvej inštancie do spisu bolo doručené podanie Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, zo dňa 06.08.2019 s návrhom na pribratie ho do konania na strane žalovaného, odvolací súd o tomto návrhu rozhodol tak, že uvedený subjekt do konania nepribral. Je nutné skonštatovať, že toto občianske združenie nepredložilo súhlas žalovaného s jeho vstupom do konania v zmysle § 95 ods. 1 CSP. Neboli preto splnené zákonné podmienky na to, aby súd takémuto návrhu vyhovel.

40. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a čl. 17 CSP tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol žalobca neúspešný, preto mu nebolo možné priznať náhradu trov konania. V odvolacom konaní úspešný žalovaný by mal mať nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ale v odvolacom konaní bol nečinný, žiadne trovy odvolacieho konania si neuplatnil, ani zo spisu ich vznik nevyplýva. Preto bolo rozhodnuté o trovách konania tak, že stranám sporu ich náhrada nebola priznaná.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).